

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. V.**
bytem N. I 991, X V. B.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2018, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 25. 9. 2018, č. j. X. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku.
2. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 16. 6. 2018 v 10.20 h v obci Hlubočky na ulici Olomoucká u křižovatky ulic Olomoucká, Dukelských hrdinů a Československé armády ve směru jízdy z centra obce Hlubočky k obci Hrubá Voda nebyl při řízení

motorového vozidla tov. zn. Škoda, RZ X, za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek magistrát žalobci uložil pokutu ve výši 1 900 Kč a náhradu nákladů správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

3. **Žalobce v žalobě** namítal, že mu přestupek nebyl dostatečně prokázán. Žalobce po celou dobu správního řízení uváděl, že se přestupku nedopustil a na tom trval. Přestupek byl postaven pouze na tvrzeních policistů. Ti navíc žalobce nemohli mít po celou dobu na očích, jak tvrdí, protože se jejich vozidlo muselo někde otočit a jet za vozidlem žalobce. Policisté žalobce požádali o prokázání totožnosti, když už neřídil a byl mimo vozidlo. Výpověď policistů je proto nevěrohodná.
4. Pokuta nebyla přiměřená závažnosti přestupku a její výše nebyla dostatečně odůvodněna. Šlo o přestupek, kterým nejsou bezprostředně ohroženi účastníci silničního provozu. Pokud by soud shledal, že se žalobce přestupku dopustil, žádal o moderaci pokuty.
5. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že námitky žalobce jsou nedůvodné. Spisový materiál magistrátu a žalovaného prokazují, že magistrát zjistil takový skutkový stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Žalovaný posoudil veškeré podklady a důkazy pro rozhodnutí, zejména výpovědi zasahujících policistů a dospěl ke shodnému závěru jako magistrát. Žalovaný vyhodnotil odůvodnění sankce magistrátem tak, že sankce byla řádně odůvodněna a v dostatečném rozsahu. Skutkový stav byl zjištěn v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Správní orgány se s námitkami žalobce v dostatečném rozsahu vypořádaly.
6. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
7. Soud zjistil ve vztahu k souzené věci **ze správního spisu** z oznámení přestupku Policie České republiky (dále jen „policie“) ze dne 21. 6. 2018 spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku.
8. Podle úředního záznamu policie ze dne 16. 6. 2018 zjistila hlídka policie, že žalobce nebyl ve vozidle připoután bezpečnostním pásem, a proto se rozhodla vozidlo zastavit a zkontrolovat. Hlídka policie se za vozidlem rozjela a pomocí výstražného světla a nápisu vozidlo zastavila na ulici Na Výsluní před domem č. p. X. Poté policista L. B. ztotožnil řidiče jako žalobce, provedl jeho lustraci, dechovou zkoušku s negativním výsledkem a test na přítomnost omamných a psychotropních látek v těle s negativním výsledkem. K dotazu, zda vlastní lékařské potvrzení, že nemusí být za jízdy motorovým vozidlem připoután bezpečnostním pásem, žalobce odpověděl, že připoután za jízdy byl. Policista L. B. řidiči sdělil, že nebyl připoután bezpečnostním pásem a spáchal přestupek. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a požadoval oznámení na magistrát.

9. Žalobce měl čtyři záznamy v evidenci přestupků a aktuální stav jeho bodového hodnocení ke dni 13. 7. 2018 byl jedenáct bodů. Žalobce měl řidičské oprávnění ode dne 24. 9. 2014.
10. Podle úředního záznamu policie ze dne 21. 6. 2018 z kamerového záznamu ze služebního vozidla nebylo zjistitelné, zda byl žalobce připoután při jízdě bezpečnostním pásem.
11. Žalobce při ústním jednání dne 29. 8. 2018 magistrátu sdělil, že s přestupkem nesouhlasí. Při cestě k rodičům míjel hlídku policie, která stála na křižovatce ve směru jízdy na Olomouc. Žalobce u rodičů zaparkoval a poté ho před domem požádali policisté o doklady nezbytné k řízení a provozu a vyzvali ho k testu na přítomnost alkoholu a drog, vše bylo s negativním výsledkem. Policisté žalobci sdělili, že při jízdě nebyl připoután bezpečnostním pásem, což žalobce odmítl. Žalobce měl na sobě pracovní oděv tmavé barvy, protože odvážel odpad. Žalobce se výslovně vzdal práva být přítomen výslechu policistů a neměl návrhy na doplnění dokazování. K podkladům rozhodnutí se vyjádří poté, co se seznámí s výsledky svědků. Žalobce zakreslil do mapy místo zastavení vozidla u rodičů a křižovatku, kde viděl stát policejní vozidlo.
12. Policista L. Ch. ve své svědecké výpovědi dne 29. 8. 2018 uvedl, že s kolegou vykonávali motohlídku v obci Hlubočky. Na křižovatce označené v mapě dávali přednost v jízdě vozidlům jedoucím po ulici Dukelských hrdinů. Jedním z vozidel byla Škoda Felicia, jejíž řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Toto svědek viděl na vzdálenost asi tři metrů a s kolegou si potvrdili, že to viděl také. Po průjezdu všech vozidel po hlavní komunikaci vyjeli za vozidlem žalobce tak, aby ho neztratili z dohledu. Po zastavení vozidla požádali žalobce o předložení dokladů a sdělili žalobci, jakého přestupku se dopustil. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a tvrdil, že byl připoutaný. Policisté poučili řidiče, že věc bude předána magistrátu k dalšímu řešení. K dotazům magistrátu, zda si pamatuje barvu oblečení řidiče, svědek uvedl, že to si bohužel nepamatuje, pamatuje si, že měl na hlavě kšiltovku. Na dotaz přes která okénka vozidla přestupek sledovali, svědek uvedl, že se díval přes čelní sklo služebního vozidla a čelní sklo žalobce a zřetelně viděl volně visící pás vedle žalobce. Na dotaz, zda měli po celou dobu vozidlo žalobce na dohled, svědek uvedl, že ano, že po celou dobu vozidlo sledoval a kolega jako řidič „řešil provoz“. Nemohlo dojít k záměně vozidla ani řidiče. K dotazu na viditelnost a počasí svědek uvedl, že bylo krásně, slunečno a viditelnost nebyla ovlivněna.
13. Policista L. B. ve své svědecké výpovědi dne 29. 8. 2018 sdělil, že daného dne vykonával službu s kolegou Ch.. Svědek byl řidičem služebního vozidla v barvách policie a prováděli motohlídku v obci Hlubočky. Krátce po desáté hodině jeli po ulici Československé armády. Na křižovatce, kde ulice Olomoucká přechází v ulici Dukelských hrdinů, v době, kdy dávali přednost vozidlům jedoucím po hlavní pozemní komunikaci, přijíždělo po ulici Olomoucká vozidlo žalobce, který nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Jakmile to provoz na hlavní pozemní komunikaci dovolil, svědek se zařadil za vozidlo žalobce a měl ho po celou dobu jízdy na dohled. Vozidlo jelo před nimi a zastavilo u rodinného domu. Hlídka spustila výstražná zařízení a zastavili za vozidlem žalobce, po vystoupení vyzvali žalobce k předložení dokladů. Policisté žalobci sdělili, že je podezřelý z přestupku, protože nebyl připoután bezpečnostním pásem. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a odmítl věc na místě řešit. Policisté žalobci sdělili, že věc bude postoupena magistrátu k dalšímu řešení. K dotazům magistrátu jakou barvu oblečení měl žalobce na sobě, svědek uvedl, že

tmavou. Na dotaz, na jakou vzdálenost a přes která okna viděl, že žalobce není připoután bezpečnostním pásem, svědek uvedl, že to viděl asi na 3 m a žalobce sledoval přes čelní sklo služebního vozidla a čelní sklo vozidla žalobce. K dotazu na počasí a viditelnost svědek uvedl, že bylo slunečno a viditelnost byla dobrá a nebyla ničím ovlivněna. Zákresy do map provedli oba policisté a se zákresem žalobce se shodovaly.

14. Žalobce po seznámení se spisem při jednání dne 30. 8. 2018 uvedl, že nesouhlasí s výpověďmi svědků, že by nebyl řádně připoutaný. Žalobce byl ve vozidle sám a nemá žádného svědka, který by mu to potvrdil.
15. **Magistrát v rozhodnutí o přestupku ze dne 25. 9. 2018** popsal jednotlivé důkazní prostředky a konstatoval, že jimi bylo prokázáno spáchání předmětného přestupku. Magistrát o spáchání přestupku neměl žádné pochybnosti, jednotlivé důkazy řádně zvážil, a to jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Magistrát zdůraznil, že všechny čtyři záznamy v evidenci přestupků jsou „z letošního roku“. Navíc podle záznamu byl žalobce pro shodný přestupek, tedy za neuzítí bezpečnostního pásu při jízdě, shledán vinným opakovaně.
16. Při úvaze o výši pokuty magistrát vyhodnotil okolnosti a kritéria podle § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i vydání rozhodnutí magistrátu (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Za přestupek bylo možné uložit pokutu ve výši 1 500 až 2 500 Kč. Magistrát přihlédl zejména k závažnosti přestupku daného důležitostí a počtem porušených pravidel provozu na pozemních komunikacích. Ze strany žalobce došlo k hrubému porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Přestupek byl spáchán opomenutím, a to formou nedbalostního porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, neboť žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Žalobce jako držitel řidičského oprávnění je povinen respektovat pravidla silničního provozu. Dále se magistrát zabýval reálnými a možnými následky jednání žalobce. Jako polehčující okolnost uznal, že v důsledku přestupku nevznikla žádná hmotná škoda a rovněž nedošlo k přímému ohrožení života či zdraví žalobce nebo dalších osob, a proto přestupek posuzoval méně přísně. Magistrát přihlédl jako k přítěžující okolnosti k tomu, že žalobce již má v evidenční kartě řidiče shodný přestupek dvakrát zaznamenán. Magistrát přihlédl také ke krátké době, po kterou je žalobce držitelem řidičského oprávnění. Jednání žalobce bylo pro společnost nebezpečné, neboť jakákoliv dopravní nehoda v případě nepoužití bezpečnostního pásu je vždy spojena se závažnějšími důsledky pro řidiče samotného i případné spolujezdce. Zájmem zákonodárce je chránit bezpečí a zdraví účastníků silničního provozu, včetně řidičů samotných. Po zvážení uvedených okolností magistrát považoval za přiměřené a odůvodněné žalobci uložit pokutu ve spodní polovině zákonem stanoveného rozpětí.
17. **Žalobce v odvolání** namítal, že magistrát nedostatečně zjistil stav věci. Přestože v době „vydání příkazu“ existovala důvodná pochybnost o tom, že se přestupku skutečně dopustil, magistrát vydal napadené rozhodnutí.

18. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** popsal postup magistrátu a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné. Žalovaný se zcela ztotožnil se skutkovými i právními závěry magistrátu a na to, že magistrát vyšel z oznámení o přestupku, úředního záznamu a svědeckých výpovědí. Zasahující policisté se ve svých výpovědích shodli na čase, místě a přestupkovém jednání žalobce a „na řešení přestupku“. Výpovědi policistů byly vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, proč by policisté měli mít zájem na stíhání žalobce než prostý výkon služby. Ze spisového materiálu není patrná žádná známka nepřiměřené míry horlivosti policistů. Sankci shledal žalovaný jako přiměřenou závažnosti a míře společenské nebezpečnosti přestupku a jako dostatečně odůvodněnou.
19. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
20. Soud se ztotožnil se správními orgány v tom, že přestupek byl žalobci prokázán. Magistrát provedl ve věci standardní dokazování, odpovídající typu projednávaného přestupku. Opatřil přitom standardní sadu důkazů, nezbytných (a obvykle postačujících) pro zjištění skutkového stavu věci (oznámení přestupku, úřední záznam, výpis z evidence řidičů, mapy se zakreslením postavení vozidel v době spáchání přestupku a kontroly a výsledky zasahujících policistů). Své posouzení opřel především o dvě obsahově zcela konzistentní svědecké výpovědi zasahujících policistů, jejichž věrohodnost nebyla v průběhu správního řízení nijak zpochybněna (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, či ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47). Ve věci přitom nevyplynuly žádné další skutečnosti, jež by nasvědčovaly nutnosti provádět další dokazování.
21. Žalobce nepředložil, ani nenavrhl v průběhu celého správního řízení ani soudního správního řízení žádný důkaz o tom, že byl připoutaný (např. video záznam, který by zachytil, že byl připoután bezpečnostním pásem nebo jakýkoli jiný důkaz). Žalobce nevnesl do zjištěného skutkového stavu ani žádnou důvodnou pochybnost ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), podle kterého *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
22. Ani soud neshledal při přezkoumání napadených rozhodnutí a postupu správních orgánů, které jejich vydání předcházely, při zjištění skutkového stavu rovněž žádné takové pochybnosti. Při úvahách o důvodnosti či nadbytečnosti provedení důkazních návrhů je třeba vycházet z celého kontextu věci. Především nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce spáchání přestupku popíral, avšak neuvedl k tomu nic víc. Žalobce byl navíc již opakovaně trestán také za přestupky spadající mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem, pro které je typické dokazování svědeckou výpovědí. I pokud by soud přistoupil na argumentaci, že ve vypjaté situaci na místě přestupku nebyl žalobce schopen zajistit zaznamenání jakéhokoli vyjádření k přestupku, nebyl dán žádný důvod nenavrhnout jakékoli dokazování svědčící o jeho nevině před magistrátem. Zejména pak za situace, kdy žalobce tvrdí, že byl ze strany zasahujících policistů podroben šikanóznímu jednání v podobě nevěrohodných a smyšlených výpovědí. Ostatně rovněž tuto argumentaci žalobce uplatnil až v žalobě. Za této situace se obrana tohoto typu, předestřená žalobcem

až v řízení před soudem, může jevit (a v dané věci se také jeví) dle kontextu věci jako nepřesvědčivá a účelová (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, ze dne 8. 12. 2016, č. j. 5 As 206/2016-37, ze dne 21. 2. 2017, č. j. 2 As 214/2016-24, nebo ze dne 23. 8. 2018, č. j. 3 As 203/2017-29).

23. Žalobce namítal též nesprávné vyhodnocení výpovědí zasahujících policistů, jejichž věrohodnost zpochybňuje poté, co odmítl projednat přestupek na místě. V posuzovaném případě však soud shodně se správními orgány neshledal při řešení přestupku na místě samém neobvyklou horlivost a důkladnost v tom, že policisté chtěli podrobit řidiče kontrole dokladů a testu, zda není pod vlivem alkoholu, jakož i rozsáhlé kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy, aniž by vyvstal jakýkoli důvod k podezření, že některé z kontrolovaných prvků vozidla či jeho povinné výbavy nesplňují předepsané náležitosti a že by šlo o takové jednání policisty, které by mohlo vyvolat možnou pochybnost o jeho nezaujatosti jako svědka.
24. Soud proto odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž lze obecně policistu považovat za nestranného svědka (tj. nikoliv nutně věrohodného), nevyplývá-li z okolností konkrétního případu něco jiného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007-114). To plyne ze skutečnosti, že policisté jsou úředními osobami a nemají za normálních okolností na výsledku přestupkového řízení zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010-63), naopak v případě nepravdivého svědectví by mohli počítat s přísným služebním, popř. trestněprávním postihem. V nyní posuzovaném případě takové pochybnosti o věrohodnosti svědeckých výpovědí nenastaly.
25. Přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem, řešený v nyní zkoumaném případě, nepochybně patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. V normálních situacích tento přestupek není možné nijak dokumentovat (například fotografií či videozáznamem), proto věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje jediný důkaz o jeho spáchání. Je nepochybné, že okolnosti jako je viditelnost v dané denní době apod. mohou mít vliv na pozorování přestupku nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Samy o sobě však nevylučují možnost pozorování tohoto přestupku a nevedou k nevěrohodnosti výpovědí policistů. Žalobce sám žádné osobní nebo jiné důvody nestrannosti policistů nesdělil.
26. Věrohodnost policistů jako svědků mohou snižovat důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného (například z důvodu osobních sporů v soukromoprávních věcech). V rozsudku ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že i systém hodnocení a odměňování policistů může vzbudit pochybnosti o jejich nestrannosti, přistoupí-li k němu další okolnost spočívající například v neobvykle důkladné prohlídce stavu vozidla při běžné silniční kontrole, k níž chybí adekvátní vysvětlení. O zaujatosti policistů dále mohou svědčit rozpory v jejich výpovědích.
27. V posuzovaném případě oba svědci shodně popsali, za jakých okolností se měl žalobce dopustit přestupku nepřipoutání se bezpečnostním pásem a jak probíhala následná kontrola. Policisté upozorovali, že žalobce není připoután, když projížděl kolem nich. Proto vozidlo žalobce sledovali, přičemž rovněž viděli, že není připoután.

28. Proti obecné nestrannosti policistů jako svědků svědčí existence jejich kárné odpovědnosti. Z této skutečnosti lze naopak spíše dovozovat větší motivaci vypovídat pravdivě, jelikož v opačném případě se vystavují hrozbě disciplinárního postihu. Nestrannost policistů nevyvrací motivace odměnami za úspěšné stíhání přestupků. Odhalování přestupků je jedním z úkolů Policie České republiky. Snaha policistů odhalovat přestupky vyplývá z povahy jejich činnosti a nelze jí obecně argumentovat v neprospěch jejich věrohodnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016-34).
29. Žalobce namítal, že policisté se museli otáčet a nemohli ho mít celou dobu v dohledu. Toto tvrzení je však v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Oba policisté vypověděli, že při vyjíždění z vedlejší pozemní komunikace dali přednost vozidlům, která jela na hlavní pozemní komunikaci. Poté odbočili směrem k místu, kde žalobce oslovili, což znamená, že z ulice Československé armády vyjeli doprava do ulice Dukelských hrdinů a pak Na Výsluní. Na této trase neměli důvod se otáčet. Jiný důvod k otáčení policistů žalobce nesdělil.
30. Soud k této námitce uzavírá, že v řízení přitom nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by svědčily o zaujatosti policistů proti osobě žalobce, nebo o jejich nestandardním chování v průběhu kontroly. Námitku nevěrohodnosti výpovědí policistů proto neshledal soud důvodnou. V posuzovaném případě pochybnosti o věrohodnosti svědeckých výpovědí nenastaly a zjištění skutečného stavu věci tak odpovídalo požadavkům stanoveným v § 3 a v § 50 odst. 3, 4 a § 51 odst. 1 správního řádu. Jelikož je přestupek spočívající v nepřipoutání se bezpečnostním pásem přestupkem, který je pozorovatelný pouhým okem, svědectví policistů je v daném případě důkazem dostatečným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27) a nebylo třeba k jeho prokázání provádět další důkazy. Přitom zdejší soud poukazuje i na právní názor Nejvyššího správního soudu, že je zákonnou povinností řidiče být připoután po celou dobu jízdy, tedy od okamžiku uvedení vozidla do pohybu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 1 As 24/2006-86, nebo ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46).
31. K námitce „tvrzení proti tvrzení“ srov. dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 162/2012-44, nebo rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 76 A 32/2011-83, a ze dne 7. 3. 2016, č. j. 72 A 15/2015-33, kde zdejší soud poukazoval na to, že **ve výhledu policistům nic nebránilo, byla dobrá viditelnost, žádné vozidlo nemělo zatmavená skla a policisté viděli vozidlo a nepřipoutání z více úhlů a navíc ho lze dobře a zřetelně vidět pouhým okem, bez dalších pomůcek, a zejména policista - spolujezdec se na připoutání soustředil**, vše stejně jako v posuzovaném případě. Podle postavení vozidel a výpovědí policistů je zjevné, že policisté mohli oba vidět volně visící bezpečnostní pás vedle žalobce. Pokud by žalobce byl bezpečnostním pásem připoutaný, policisté by se za ním nemuseli vůbec vydat.
32. Smysl povinnosti připoutat se za jízdy bezpečnostním pásem spočívá v zajištění bezpečnosti a předcházení škodám na zdraví a majetku. To je i na zdraví žalobce. Následky dopravních nehod způsobených porušením povinnosti připoutat se bezpečnostním pásem mohou být značné pro řidiče i společnost, a to nejen finančně.

33. Naopak řidič nemá odpovědnost za připoutání spolujezdce, pouze ho má poučit (srov. nálezn Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 492/17 ze dne 17. 4. 2018, N 75/89 SbNU 153).
34. Jako neopodstatněnou shledal soud i **námitku nedostatečného odůvodnění pokuty a její nepřiměřenost**.
35. Ačkoliv má být institut trestního práva zahrazení odsouzení použit na základě analogie rovněž při ukládání sankcí v přestupkovém řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55), z právní úpravy neplyne, že by k přestupkům spáchaným v minulosti nebylo možné přihlídnout při hodnocení osoby pachatele, pokud jde o jeho sklony porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem. Tento postup judikatura opakovaně aprobovala (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky Liberec ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, č. 2912/2013 Sb. NSS a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 -52, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48).
36. Tak tomu je i v nyní projednávané věci, kdy soud citoval v bodě 9 tohoto rozsudku stav bodového hodnocení žalobce a jeho počet – pouze evidovaných, nikoli všech zjištěných a projednaných - přestupků. Magistrát ve svém rozhodnutí výčtem minulých přestupků žalobce pouze dokládal, že obsah evidenční karty svědčí o tom, že žalobce pravidla silničního provozu opakovaně nedodrжуje. Vyjmenování předchozích přestupků řidiče tak sloužilo pouze k vyvození závěrů o osobě žalobce v kontextu výchovného působení v minulosti uložených sankcí, což je plně v souladu s výše předestřenými judikatorními závěry. Magistrát se v rozhodnutí vyjádřil i k tomu, že žalobce byl sankcionován opakovaně za to, že se dopustil stejného přestupku několikrát již v minulosti. Je na místě uvést, že žalobce v průběhu správního a soudního řízení neuvedl žádné konkrétní polehčující okolnosti.
37. **Navrženou moderaci pokuty** nemohl krajský soud provést, protože nebyla splněna podmínka pokuty ve zjevně nepřiměřené výši. Žalobce k nepřiměřené výši neuvedl vůbec žádné důvody. Poměry žalobce nebyly soudu známy, dispoziční zásady žalobce nijak nevyužil a nad svými právy nebděl.
38. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*
39. Podle Nejvyššího správního soudu se mezi kritéria přiměřenosti sankce dále řadí i význam chráněného zájmu, jenž byl přestupkem dotčen, způsob spáchání přestupku, jeho následky a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán (srov. jeho rozsudek ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). Podle tohoto rozsudku je pro spravedlivé posouzení závažnosti konkrétního správního deliktu nutno přihlídnout především k *intenzitě skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě.*

40. Jedním z rozsudků, v nichž se správní soud zabýval i jinými skutečnostmi než finančními poměry sankcionovaného, je rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2015, č. j. 8 A 61/2011-178. V tomto rozsudku městský soud posuzoval i předchozí rozhodovací praxi správního orgánu, přiměřenost výše sankce ke správnímu deliktu a přihlédl i k tomu, zda a jaké přestupky má dosud pachatel evidovány. Nadto vzal městský soud v potaz kroky, které pachatel přestupku učinil v rámci nápravy nežádoucího stavu a prevence do budoucna.
41. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, *pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená.*
42. Jakkoliv není úkolem soudu nahrazovat činnost správního orgánu, pouze ji kontrolovat, soud musí při indikaci zjevné nepřiměřenosti vzít v potaz veškeré okolnosti, které k danému případu náleží, jelikož jeho moderace nastupuje namísto volného uvážení správního orgánu.
43. Smyslem a účelem moderace *není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných (zde pokuty ve výši 10 000 Kč) proto bude moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. ve Sb. NSS 2672/2012).*
44. Soud z žaloby, správních spisů a soudního spisu žádné okolnosti, které by svědčily o zjevně nepřiměřené pokutě, nezjistil a žalobce žádné soudu ani správním orgánům nesdělil.
45. Podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu lze za předmětný přestupek uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Samotná výše pokuty uložené žalobci v částce 1 900 Kč s ohledem na všechny okolnosti věci (viz odůvodnění rozhodnutí magistrátu o přestupku) bezpochyby není zjevně nepřiměřená. Magistrát pokutu uložil asi v polovině stanoveného rozmezí. S ohledem na jedenáct zapsaných bodů v bodovém hodnocení řidiče, s ohledem na opakované uznání viny za přestupek spočívající v nepřipoutání bezpečnostním pásem, to vše za necelé tři roky držení řidičského oprávnění, nelze podle soudu nepřiměřenosti vůbec shledat.
46. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
47. Nad rámec rozhodnutí soud poukazuje na to, že pokud by žalobce řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění, porušil by § 3 zákona o silničním provozu a dopustil by se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu a mohla by mu být uložena pokuta 25 000 Kč až 50 000 Kč a současně zákaz řízení motorových vozidel na jeden až dva roky, příp. by se dopustil trestného činu maření výkonu úředního

rozhodnutí a vykázání podle § 337 trestního zákona (zákon č. 40/2009 Sb.) a mohl by být potrestán odnětím svobody až na dvě léta.

48. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení

soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Olomouc 16. dubna 2020

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně